

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2020-08-28
Besvaras senast
2020-09-11

Till statsrådet Mikael Damberg (S)

2019/20:2067 Det dödliga våldet i Järva

Det är många föräldrar som har mist sina barn på grund av skjutningar i Järva. Sedan i somras har det dödliga våldet återigen ökat.

En bit ifrån Husbygårdsskolan sköts en ung kille ihjäl den 27 augusti, och veckan innan var det en kille i Rinkeby som blev skjuten mitt bland barn. Detta sägs vara kopplat till den pågående gängkonflikten i området. Det här är några av många skjutningar som skett de senaste veckorna.

Jag pratade med min ena granne i Akalla som upprepade att han vill flytta från området med sin familj. Jag gick över torget för några veckor sedan. Där träffade jag ännu en mamma som fått sin son skjuten. Hon berättade i detalj vad som hänt sonen. En kort bit därifrån, vid min gamla port, sköts för några år sedan två unga bröder. Den yngsta dog. Den äldre lever vidare – förlamad för all framtid. Jag fortsatte att gå mot Akalla by; där var det ytterligare en ung kille som fick sätta livet till för några år sedan. Allt inom en radie av några hundra meter.

Ofta på kvällarna hovrar polishelikoptern över Järva. Det inget såklart en känsla av att polisen agerar men också känslan av att ännu ett våldsdåd har ägt rum. Utöver detta finns det också en oro bland många medborgare att deras barn, anhöriga, vänner eller de själva bli skadade eller dö på grund av att de är på ”fel plats, vid fel tillfälle” som det kallas.

För varje skjutning som sker är det inte bara en son eller dotter som saknas, det är också en bror, syster, farbror, faster eller vän som gått förlorad. Jag vet att ministern vet mycket om situationen och besökt Järva och lyssnat till människor vid flera tillfällen. Men det är en desperation som växer sig fram i Järva. Det är en känsla av att det finns ett vi och dem. Och där hamnar Järva bland ”dem” när någon skjuts – att ingen bryr sig. Hoppet som går förlorat för varje kula som viner genom luften.

Föreningslivet, stadsdelsförvaltningarna och enskilda personer gör massiva insatser i kombination med avhopparcentrum med mera. Ändå räcker det inte. Det dödliga våldet fortsätter. Vissa straff har höjts, tullen har fått förstärkningar och det förebyggande arbetet har delvis utökats, även om förskolorna verkar få skära ned det här året.

Jag hoppas att den här utvecklingen ska vända. Jag älskar mitt område för det har så fina sidor bland allt det mörka som sker parallellt. Men jag vill också att fler ska känna hopp och framtidstro. Att fler ska vilja se sina barn växa upp i området. Att fler ska bry sig om varandra och att alla ska känna trygghet i Järva. Jag har själv jobbat flera år i förskolan i Husby. Jag vill inte se några fler barn fastna i gängens klor.

Därför vill jag fråga statsrådet Mikael Damberg:

Hur ser statsrådet på utvecklingen, vilket arbete pågår för att minska våldet och öka tryggheten, och vilket förebyggande arbete måste ske för att få fler att känna framtidshopp?

.....

Anders Österberg (S)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welanders